

anvende til en vis Grad af Statsstyrelsen, men det kan man ikke vide, naar man vil give Alderstillsæg, især til en saa talrig Klasse af Embedsmænd som den her omhandlede. Hvad der dernæst kan gjælde, hvor der er Tale om en lidet talrig Række af Embedsmænd, at det nemlig er uhyggeligt, at den ene skal gaae og vente paa, at en eller et Par af hans For- mænd enten døe eller affebiges, for at han kan komme til at rykke op, falder bort, naar man hører til en Række af Embedsmænd, som udgjør over 100; thi saa kan man ganske ro- ligt, især naar Aldersgrændsen kommer til, vente paa, at der vil finde en Afgang Sted, hvorved man rykker op, uden at regne paa nogen be- stemt Enkelt's Død.

Til hvad jeg her har bemærket om dette almindelige Punkt, skal jeg blot sige nogle Ord om de enkelte Gagefakter i det foreliggende Lovforslag, og det af den Grund, at jeg finder, at der dog bør tales Noget derom ved 1ste Behandling af et Medlem, som ikke er enten Krigsministeren eller en Militair. Jeg skal forresten væsentligt tiltræde, hvad der er blevet ytret af det ærede Medlem skraas overfor mig (Magius). Jeg troer, at, hvad han bemær- kede, var væsentligt begrundet og sandt og frem- kaldt af Følelsen af, hvad der er nødvendigt for Staten og Tjenesten, altsaa i Statens In- teresse, samt derhos frit for al Overdrivelse. Jeg troer, at det er en misforstaaet Følelse, der har ført til just at ville forbedre de Me- niges Lønninger. Det kan være sandt, at det er noget knapt, hvad der gives de Menige; men i nogle saa Maanedes af sit Liv kan man leve knapt, hvorimod man ikke kan leve knapt og endog meget knapt hele sit Liv igjennem, naar man skal være overordnet Fører, uden at Modet og Bysten gaar til Grunde. Dertil kommer, at jeg troer, at kun saare Faa af de Menige i Virkeligheden ere indskrænkede til at leve af, hvad de oppebære som Lønning. Selv om et ungt og arbejdsdygtigt Menneske — og andre end unge og arbejdsdygtige Mennesker komme jo ikke til at gennemgaae Rekruttskolen

og til at tjene som Menige — derhos skulde komme til at forlade Tjenesten med nogle Nigsdalers Gjæld, saa var der endnu ikke nogen stor Ulykke deri; men at Officererne ere forgjæl- dede og slide hele deres Liv hen under Num- mer og Nød, med Tab af al Frisshed i Livet og Tillid til dem selv i deres Optreden, det er en stor Ulykke for dem selv, men derved tilsidst ogsaa for Landet. Jeg skal hertil sige endnu een Bemærkning. Man er ved den hele Hærordning gaet ud fra, at vi skulle have mere energiske Dvelfer, saaledes at Officererne, navnlig Capitainerne og Lieutenanterne i en stor Deel af Aaret skulle tages i ikke lidet stærkere Brug end hidtil; men, ligesom dette vil slide paa deres Kræf- ter og kan medføre, at de ogsaa i physiske Hen- seende maae leve lidet stærkere og bedre end hidtil, saaledes vil det ogsaa, navnlig i Kjø- benhavn, føles som en Hindring for at kunne skaffe sig saadanne Biindtægter, som de yngre og netop de dygtigste og meest fremadstræbende Officerer hidtil ofte have haft Leilighed til at skaffe sig. Den kundskabsrige Officer har f. Ex. i Kjøbenhavn, foruden at kunne paatage sig at udføre andre Arbejder ved Hjælp af sine Kundskaber, ikke sjældent givet Underviisning; men, skal han nu tages saa stærkt i Beslag af Dvelferne med Mandskabet, som det ved Hær- ordningen er paaregnet, saa vil han ikke læn- ger kunne have denne Indtægtstilbe. — Ven- der jeg mig dernæst fra de yngste Officerer — idet jeg springer Mellemklassen over, for hvil- ken jeg troer, at der vil være sørget nogen- lunde rimeligt, naar man tillige udbjærner den Skattebyrde, som nu vil blive lagt paa den, — til de høiere stillede Officerer, til Stabs- officers- og Generalsklassen, saa vil jeg frem- hæve, at man med Hensyn til dem virkelig har været altfor knap, idet man for det Første aldeles har glemt at tage det nødvendige Hen- syn til, at de høiere Officerer maae være istand til at føre et, til en vis Grad selvstændigt Liv, for at der kan være et Punkt for kammeratligt Samliv og Sammenhold, og idet man dernæst aldeles har ladet det Hensyn ude af Betragt-